

יהודה בן יוסף

תשמ"א - תשס"ג

1980 - 2003

אלבום זה נכתב לזכרו של

יהודה בן יוסף

שנפל

בט' באדר ב' תשס"ג

בעת שירותו הצבאי

יהי זכרו ברוך

ילדות

במשפחת בן יוסף חמישה ילדים,
והבכור מבניהם הוא יהודה.

תמונה משפחתית (יהודה בצד שמאל)

יהודה למד ביסודי בבית הספר "חורב" ומשם המשיך לישיבה התיכונית האזורית בבית אל השייכת לבני עקיבא.

חורב, רשת מוסדות חינוך דתית לאומית הפועלת בירושלים,
ובה בית ספר יסודי, ישיבה תיכונית ואולפנה לבנות. מייסדי בית
הספר היסודי היו פרופ' שמשון ברויאר, ד"ר הופמן, ד"ר לוינגר,
ד"ר שלזינגר ועולים נוספים מגרמניה, המזוהים עם האסכולה של
הרב שמשון רפאל הירש. עולים אלה דגלו בקו המנחה - "תורה עם
דרך ארץ" שמקורו בפרקי אבות, ואומץ ופורש מחדש על ידי הרב
שמשון רפאל הירש. הרעיון המרכזי של "תורה עם דרך ארץ"
באסכולת הירש הוא לשלב בי לימודי קודש מעמיקים ולימודי
חול המאפשרים קיום בעולם כגון: מדעים, מתמטיקה, שפות
והכרת התרבות הכללית בצורה מעמיקה. המוסדות מזוהים בעיקר
עם הזרמים המחמירים יותר בקרב הציבור הדתי לאומי.

ועוד גדי הלך, ועוד כבש, עוד אחד נשבר,
ורק למשה זלגה דמעה עכשיו.
זאת התורה, צעק אז משה איפה התורה,
ואיפה השכר שלה? אמרו לו... שתוק!

"איך שהוא רץ שם במדבר
וליבו שלם וליבו נשבר
וברוחו בוערת אש
וכשהוא רץ שם במדבר, אז הלב עצר
רק הרגלים המשיכו קדימה

"של נעליך מעל רגליך
כי המקום אשר אתה עומד עליו הוא קודש
הוא"
של מנעליך מעל הרגליך כי המקום אשר
אתה עוד עליו קדוש הוא.

"של נעליך מעל רגליך
כי המקום אשר אתה עומד עליו הוא קודש
הוא"
של מנעליך מעל הרגליך כי המקום אשר
אתה עוד עליו קדוש הוא.

אומרים החסידים הקדושים, שאם רק
תעיז בחוצפתך הקדושה להוריד את
המנעול מעל ההרגל, ההרגל המגונה,
תגלה שהכל קודש קודשים, הכל מעשה
ידי ה' יתברך!.

והוא רץ ונתקל בעץ, והעל חיים ותומכיה
מאושר, וכל דרכיה רק בנועם, באמת כמו
העץ, כך גם משה הלב בוער, הלב שורף
כולו וגם הוא לא יתכלה לו.

מתוך: וערבה לה' מנחת יהודה
לזכרו של יהודה בן יוסף

"של נעליך מעל רגליך
כי המקום אשר אתה עומד עליו הוא קודש
הוא"
של מנעליך מעל הרגליך כי המקום אשר
אתה עוד עליו קדוש הוא.

צנוע ונעים הליכות היה, מסביר פנים ואהוב. פעיל בתנועת הנוער "בני עקיבא", תחילה כחניך ובהמשך כאחד המדריכים. אופיו היה נוח והתנהלותו היתה ערכית ומכבדת. מגיל צעיר בלט באהבתו הגדולה לארץ ישראל, נהנה מאוד לטייל, לחקור ולגלות ברגליו פינות חמד ומקומות יפים לבלות בהם. "יהודה אהב מאוד את ארץ ישראל" סיפרו חבריו, "הוא לימד אותנו על מולדתנו היפה ועל ה'קנטות' שבה (זוהי מילה שבה נהג לתאר מקום יפה שמצא).הלכנו בעקבותיו למעיינות, לנחלים ולכל מיני מקומות שבלעדיו לא היינו יודעים שהם קיימים".

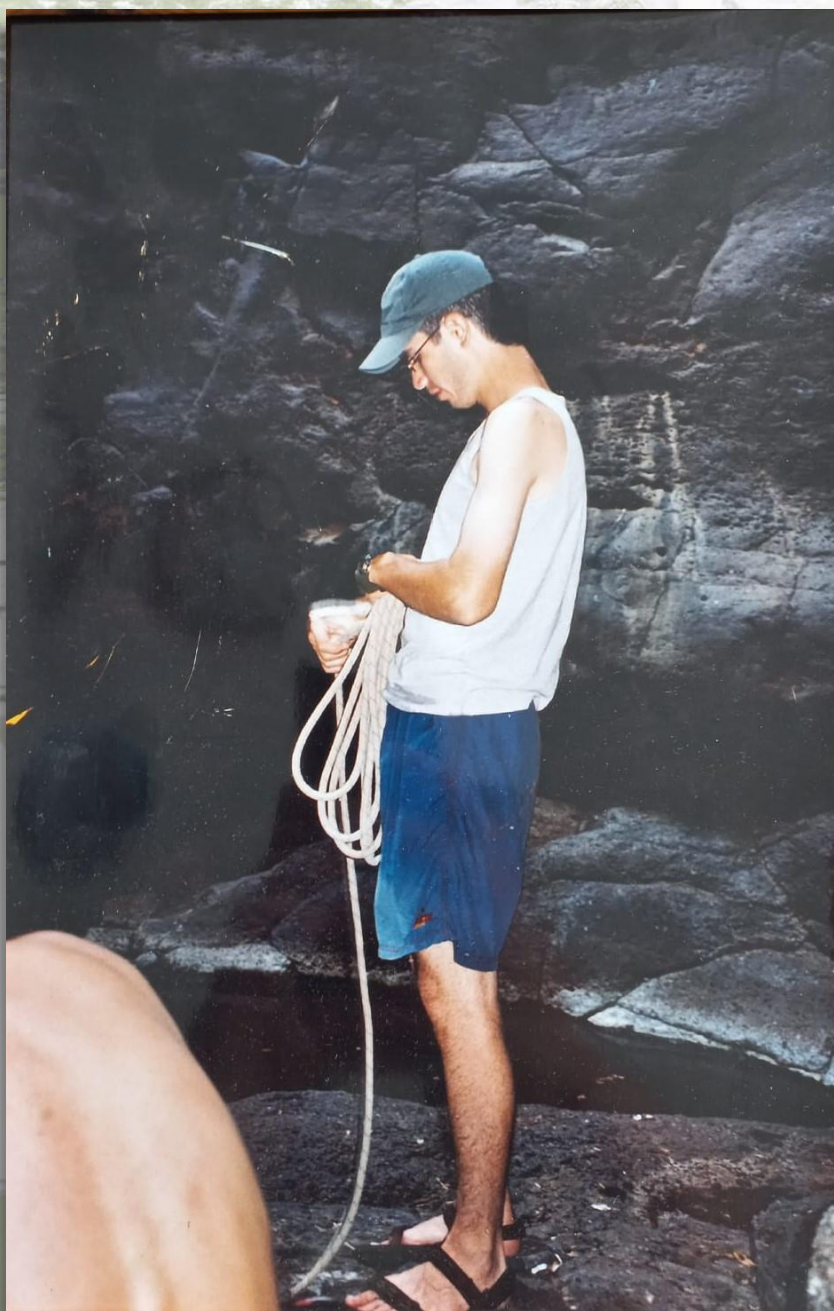

מגיל צעיר בלט באהבתו הגדולה לארץ
ישראל, נהנה מאוד לטייל, לחקור ולגלות
ברגליו פינות חמד ומקומות יפים לבלות
בהם.

יהודה ואחיו מטיילים בטבע.

טרם גיוסו לצה"ל למד כשנתיים במכינה הקדם צבאית "מגן שאול" בנוקדים שבגוש עציון. בלט בקרב חבריו ברצונו העז ללמוד ולהתגייס, לא מתוך חובה כי אם מתוך אידיאולוגיה, אמונה שלמה ורצון עז לתרום ולעשות ככל יכולתו למען הגנה על העם והמולדת אותם כה אהב.

המכינה הקדם צבאית "מגן שאול" שבנוקדים הוקמה בשנת 1997. בשנים אלו למדו והתחנכו במכינה למעלה מאלפיים בוגרים. פרוסים בכל רחבי הארץ, מאילת שבדרום ועד קריית שמונה שבצפון. המכינה מיועדת לבוגרי שמינית ובוגרי צבא והיא מחנכת לאהבת עם ישראל על כל חלקיו אהבת תורה ואהבת ארץ ישראל.

נוקדים שוכנת ממזרח לכפר תקוע. בשטח המוניציפלי של ההתנחלות נמצאים גם כפר אלדד, חוות שדה בר (שהוקמה ב-1998 כמאחז, וצורפה בינואר 2011 לנוקדים) והמאחז מעלה רחבעם. בהתנחלות פועלת המכינה הקדם צבאית "מגן שאול", שאליה מגיעים מכל רחבי ישראל צעירים לפני גיוס לשנת לימודים (עם אפשרות לשנת לימודים נוספת) לפני שירותם הצבאי.

אחת התכונות שבלטה אצל יהודה יותר מכל זוהי הצניעות, תכונה עליה הוא שמר גם במצבים קשים בצבא. הוא הצליח לגעת אצל רבים מאיתנו בנקודות החשובות והשפיע בדרכו המיוחדת על כל אחד ואחד. ההשפעה הזאת נמשכת גם היום דרך המשפחה שלו, שבה הוא גדל וקיבל את ערכיו.

שירותו הצבאי

ביום 13.3.2000 התגייס לצה"ל והתנדב לשירות כלוחם בחטיבת "גולני". עבר גיבוש בהצלחה והתקבל ליחידת "אגוז". עבר הכשרות שונות, סיים בהצלחה קורס חובשים ושימש תקופה כמ"כ (מפקד כיתה) טירונים.

במסגרת שירותו הצבאי, לקח חלק עם יחידתו במבצעים שונים. בין היתר, השתתף בפעילות מבצעית באזור ג'נין. יהודה הרג באופן אישי את ראש הזרוע הצבאית של חמאס בג'נין, כאשר האחרון הסתער על חדר הפיקוד הקדמי (חפ"ק) של היחידה. יחידת אגוז היא יחידת קומנדו של זרוע היבשה בצה"ל. יחידה מובחרת והתנדבותית שפעלה במסגרת חטיבת גולני ופיקוד הצפון (ינואר 1995 – דצמבר 2015), וכיום מהווה חלק מחטיבת עוז המאגדת את יחידות הקומנדו של חיל הרגלים. היחידה מתמחה בפעילות יבשתית מורכבת, ובמקור נועדה ללחום בטקטיקה של לוחמת גרילה כנגד ארגון חזבאללה ברצועת הביטחון שבדרום לבנון. היא מתמחה בלחימה בשטחים סגורים, בסבך, שדאות, הסוואה ועוד. ניסיונה הרב של היחידה בלחימה מול כוחות לא סדירים, במיוחד מול חזבאללה בדרום לבנון, השפיע רבות על תורות הלחימה של חטיבות החי"ר והיחידות המיוחדות בצה"ל. אתר ההנצחה של היחידה, על גלגוליה השונים, נמצא בנבי חזורי שבצפון רמת הגולן. בגלגולה הראשון הוקמה ב-1956 בשם סיירת אגוז כסיירת פיקודית של פיקוד הצפון, ופעלה עד סיום מלחמת יום כיפור.

יחידת "אגוז" הוקמה בינואר 1995 על בסיס צוות מסלול מיחידת עורב צנחנים, כחלק מחטיבת גולני ונקראה בשמה של סיירת אגוז, שפעלה בפיקוד הצפון עד 1974. יוזמי הקמת היחידה היו הרמטכ"ל אמנון ליפקין־שחק ואלוף פיקוד הצפון עמירם לוין שרצו להביא למהפך במלחמה בחזבאללה, באמצעות תורת לחימה ושיטות לחימה חדשות. היחידה סופחה לחטיבת גולני בשל טענת מפקד החטיבה דאז, משה קפלינסקי, כי ליחידה החדשה נדרשת תמיכה, חניכה וליווי. למפקדה הראשון מונה ארז צוקרמן, יוצא שייטת 13, אשר הוביל את לוחמי היחידה ברוב פעולותיה הראשונות. בתקופה זו נרשמו לזכות היחידה הישגים רבים, במסגרת היתקלויות בחוליות חזבאללה בתוך ומחוץ לרצועת הביטחון. כבר במבצע הראשון שביצעה היחידה, שישה חודשים בלבד לאחר הקמתה, הצליח כוח מהיחידה לחסל שני מחבלים, ליד מוצב חולה. לאחר הנסיגה מלבנון בשנת 2000 המשיכה היחידה את פעילותה בגבול הצפון, והתמחתה גם בלוחמה בגזרת הר חרמו, אך בד בבד החל שילובה בפעילויות של סיכול טרור בשטחי יהודה והשומרון ורצועת עזה. תחת פיקודו של תמיר ידעי לחמה היחידה במבצע חומת מגן, ובכלל זה בכיבוש המוקטעה ברמאללה. ב־20 ביולי 2006 במהלך מלחמת לבנון השנייה נהרגו חמישה מלוחמי יחידת אגוז ועוד 6 נפצעו, בקרב בגבול הצפון ליד היישוב אביבים. הכוחות עסקו בטיהור בונקרים של חזבאללה בכפר מארון א־ראס שבדרום לבנון. בקרב מארון א־ראס נהרגו, על פי דיווחי צה"ל, כ־20 מחבלים מארגון החזבאללה. בשנת 2014, במהלך מבצע צוק איתן, הרגו לוחמי היחידה כ־50 מחבלים בלחימה בשכונת שג'אעיה. ביום ה־14 למבצע נפצע קשה מפקד היחידה, סא"ל יונתן רום, כתוצאה מפגיעת טיל נ"ט. את מקומו תפס מפקדה הקודם של היחידה, פיני יוסף, שהוביל אותה בלחימה ברצועת עזה. ב-24 בדצמבר 2015 נערך טקס הפרידה מחטיבת גולני וב־27 בדצמבר עברה היחידה לחטיבת עוז.

2015

הצטרפות לחטיבת הקומנדו
חטיבת עוז (חטיבה 89) הידועה יותר בכינוי חטיבת הקומנדו, היא חטיבת חיל
רגלים למבצעים מיוחדים של זרוע היבשה בצה"ל. החטיבה מאגדת תחתיה
שלוש יחידות קומנדו- אגוז, מגלן ודובדבן.

1995

הקמת יחידת אגוז
"אגוז" הוקמה בינואר 1995 על מנת לנצח בכל מפגש מול חיזבאללה, תוך זמן
קצר לוחמי היחידה החלו לקצור הצלחות. הכרעה בכל היתקלות ושינוי מאזן
הכוחות בדרום לבנון. "ארדוף אויבי ואשיגם ולא אשוב עד כלותם"...

1956

הקמת סיירת אגוז
סיירת אגוז הוקמה לראשונה בשנת 1956, כסיירת הפיקודית של פיקוד הצפון
בהוראת יצחק רבין ז"ל, היחידה נסגרה ב 1957 והוקמה מחדש 1963 עד
לסגירתה לאחר מלחמת יום הכיפורים.

לתפוס אותו. הפעולה בפעם השלישית כבר הייתה שונה לחלוטין. לאחר חצות נכנסנו הלוחמים לאזור בו על פי המידע שהה המחבל, שי מתאר: "קיבלנו אינדיקציה שהוא באזור. הסתכלנו מסביב עם אמר"ל ופתאום אני רואה אור של סיגריה 30 מטר ממני. מאוד הופתענו מהסיטואציה, הבאתי קלע והוא זיהה שלושה מחבלים, ולא רק אחד. היינו במקום מאוד לא נוח לפתיחה באש, ביצענו התגנבות, הלוחמים פעלו שם בצורה מקצועית וקרת רוח. עשינו "נוהל מעצר חשוד" והם כמו כן ברחו. ירינו בהם. אחד מת השני נפצע ולאחר מכן מת מפצעיו, אחד נעלם. אני שומע בקשר "ברחו, ברחו נעלם לנו". אחרי 20 שניות אני שומע ירי. אחד הבחורים פגע בו. התברר שהרגנו את מפקד התשתית של הג'יהאד האסלאמי, את הסגן שלו ואת אותו בחור. הם היו חוליה שעסקה בשליחת מחבלים מתאבדים."

עד כמה רבה הייתה הנחישות ביחידה ניתן ללמוד מהאירוע הבא: לוחמי 'אגוז' ניסו פעם אחר פעם לאתר את מפקד הג'יהאד האסלאמי בטול כרם, אך לשווא. כפי שמספר מפל"ג ב' שי: "במבצע הראשון לא הצלחנו לתפוס אותו, אבל כן הצלחנו לאתר שני מתאבדים שהיו מוכנים לצאת לפעולה, לאחר שסגרנו קומפלקס של מבנים בתוך מחנה הפליטים הצפוף. הוא היה אמור להיות במקום, אבל לא היה שם, ותוך כדי פעולה יוצא בחור ערבי מאחד הבתים ואומר לי בעברית שמה שאני מחפש נמצא אצלו בבית. שאלתי אותו איך הוא יודע מה אני מחפש, והוא השיב ששני אנשים שהוא לא מכיר נכנסו אליו באמצע הלילה הביתה, ומסתתרים שם, ושהוא מתאר לעצמו שזה מה שאני מחפש. מייד הוצאנו את המשפחה והתחלנו לסגור על הבית תוך חילופי ירי. שני המחבלים חוסלו, אולם המרדף אחרי המבוקש הבכיר לא פסק. מאוחר יותר התברר לי שהעברית של המדווח כל כך טובה, כיוון שהיה אחד מבוני ה'נוכרי' - טנק לפיצוץ מוקשים של צה"ל."

בפעולה השנייה ללכידת המחבל חדרו הלוחמים בחשאי לאזור בית הספר בטול כרם, ובאחת הכיתות הקימו עמדה נסתרת מול ביתו של המחבל, אולם לא הצליחו

קולו של דוד המ"פ: "קודקוד, הכל בסדר? אתה מרגיש טוב?".
 צ'יקו הבין את משמעות שאלתו של דוד. הוא שנהג לצאת באופן קבוע עם לוחמיו לפעילויות, הבין את הקושי ואי הסבירות שבפקודה שלו, אך לא היסס והוא ידע היטב כי בידי המחבלים נמצאת עדיין גופתו של לוחם השייטת איתמר אליה, שנהרג ימים ספורים לפני כן בפעולה באנצריה, וכי מתנהל משא ומתן להשבתו כל קלף מיקוח וכל פיסת מידע יוכלו לסייע בהבאת הגופה לקבר ישראל. משהו גרם לו להבין שבידי צה"ל נמצאות עכשיו גופות יקרות ערך, שיכולות להביא להתקדמות של איתמר אליה ז"ל.
 צ'יקו עלה לרשת הפנימית של הלוחמים ואמר בקול בוטח: "יש לנו חוב, מישהו מסתכל עלינו עכשיו מלמעלה, הם, מצד, הבינו את הכוונה, העמיסו את שתי הגופות והחלו לצעוד עמק למוצב ריחן.
 לוחמי 'אגוז' לא תיארו לעצמם שבאותה עת חשב צ'יקו על סבו, משה דוברבני ז"ל. דוברבני היה מקפץ ולפתע נפתחה עליו הכוח המצומצם שהיה בן יוסף הלוחמים, בפיקוד המ"פ משה דגנור שהגיע לרכבו של פלד, מספר חודשים לאחר מכן נהרגו דורון ובן יוסף מירי דו צדדי על ידי יחידה אחת, כאשר אבטחו עמדה באזור דרום הר חברון.

מחבלים שנתחו בשטח הבחינו הלוחמים בשתי מקורות הירי: הזבאללה, במסגרתה הוא לנוכח ההתנהגות החריגה של הועלתה בפיקוד הצפון ההשערה שבקרב נטלו חלק קשב רב להערכת מהארגון הצחתי: בחפ"ק היחידה הקשיבו קמיסה, והמפקד קיבל החלטה: בצעד חריג הוא הורה שלא להשאיר את גופות המחבלים בשטח. הוא פקד להעמיסן על אלונקות ולהביאן למוצב צה"ל. הפקודה יוצאת הדופן הייתה בהלם את לוחמי 'אגוז' בשטח, שכבר היו מתשים מהמבצע, ולא חשבו שיצטרכו לשאת על גבם הכואב גופות מחבלים. "להביא גופות של מחבלים? ממתים עושים דבר כזה?", שאלו את עצמם בפליאה. לאחר שתיקה ארוכה ברשת הקשר, נשמע לפתע ברשת

שון ביהודה ושומרון, בכך, ובין הפלסטינים השתנת הייתה - מי תבצע יותר פעילויות ביהודה ושומרון במקום שהיה משעמם יחסית באחד המבצעים שניכחו לנתפוס את ראש חמאס בגזרת כינו, גם כאן ישר לקודם, נכנס מקבץ לוחמים לכפר צפונה קש, למטרה הייתה לאתר את המבוקש עד העיקרי תחת כיבוש אש, שם על פי המידע יוקש יצא נפתחה עליו הכוח המצומצם שהיה בן יוסף הלוחמים, בפיקוד המ"פ משה דגנור שהגיע לרכבו של פלד, מספר חודשים לאחר מכן נהרגו דורון ובן יוסף מירי דו צדדי על ידי יחידה אחת, כאשר אבטחו עמדה באזור דרום הר חברון.

הוא הפלגה של אור עושים שירות הזאת
 מעצב כל יום נסעים למרכז למבצע או
 נבדוקי כמו תקופת זוהר של לבון שהייתה
 לפני כן זה לא אותו אויב אבל המבצעים
 היו מיוחדים"

ביום ההוא
יושר השיר הזה
בארץ יהודה נולד
צמח בעיר עוז
שישועה ישית קיוה
פעל חומות וחיל
ציפה ליום ההוא
שבו יושר
השיר הזה
בארץ יהודה
נלקח

"הצדיק של המשפחה" נהגו לכנותו חבריו לצוות. יהודה
הקפיד לשמור על קיום מצוות ולימוד תורה גם במהלך
השירות, נהג לאתר את בית הכנסת הקרוב לאזור
הפעילות, בירר מהן שעות התפילה בו ועשה כן לצד
מקצועיות ומסירות אין קץ למשימותיו הצבאיות.

הפיוט לכה דודי הוא חלק מתפילות קבלת שבת הנאמרות בערב שבת לפני תפילת ערבית. הפיוט חובר על ידי הפייטן המקובל הרב שלמה הלוי אלקבץ ונחשב לחלק החדש ביותר בסידור התפילה שמקובל על כל העדות. לפיוט חוברו לחנים רבים, לפיוט כולו או לבתים מסוימים ממנו.

לְכֵה דוּדִי

שְׁלֵמָה אֶלְקֵבֶץ: מֵאֵת

לְכֵה דוּדִי לְקִרְאֵת כָּלָה
פְּנֵי שַׁבַּת נִקְבְּלָה

שְׁמוֹר וְזָכוֹר בְּדָבוֹר אֶחָד
הַשְּׁמִיעֵנוּ אֶל הַמִּיחָד
אֶחָד וְשְׁמוֹ אֶחָד ה' ה'
לְשֵׁם וְלִתְפָאֶרֶת וְלִתְהִלָּה

לְקִרְאֵת שַׁבַּת לָכוּ וְנִלְכֵה
כִּי הִיא מְקוֹר הַבְּרָכָה
מֵרֵאשׁ מִקְדָּם נְסוּכָה
סוּף מַעֲשֵׂה בְּמַחֲשָׁבָה
תַּחֲלָה

מִקְדָּשׁ מֶלֶךְ עִיר מְלוּכָה
קוּמִי צְאִי מִתּוֹךְ הַהִפְכָּה
רַב לָךְ שַׁבַּת בְּעֵמֶק הַבְּכָא
וְהוּא יַחְמוֹל עָלֶיךָ חֲמֵלָה

יְמִין וְשְׂמֹאל תְּפָרְצִי

וְאֵת ה' תַּעֲרִיצִי

עַל יַד אִישׁ בֶּן פְּרָצִי

וְנִשְׁמַחָה וְנִגְלִילָה

הַתְּנַעֲרִי מֵעֶפְרָק קוּמִי

לְבָשִׁי בְּגָדֵי תְּפָאֶרְתְּךָ עִמִּי

עַל יַד בֶּן יִשִׁי בֵּית הַלְּחָמִי

קִרְבָּה אֶל נַפְשִׁי גְּאֻלָּה

הַתְּעוֹרְרִי הַתְּעוֹרְרִי

כִּי בָּא אוֹרְךָ קוּמִי אוּרִי

עוּרִי עוּרִי שִׁיר דְּבָרִי

כְּבוֹד ה' עָלֶיךָ נִגְלָה

לֹא תִבְשִׂי וְלֹא תִכְלָמִי

מָה תִשְׁתַּוְּחָחִי וּמָה תִּהְיֶמֶי

בְּךָ יַחֲסוּ עֵנָיִי עִמִּי [2]

וְנִבְנְתָה עִיר עַל תְּלָה

וְהָיוּ לְמִשְׁשָׁה שְׂאֵסִיךְ

וְרַחֲקוּ כָּל מְבַלְעִיךָ

יִשִּׁישׁ עָלֶיךָ אֱלֹהֶיךָ

כְּמִשׁוֹשׁ חֲתָן עַל כָּלָה

בְּאִי בְּשָׁלוֹם עֵטְרֵת בְּעֵלָה

גַּם בְּשִׁמְחָה וּבְצִהְלָה

תּוֹךְ אֲמוּנִי עִם סִגְלָה

בּוֹאִי כָּלָה בּוֹאִי כָּלָה

תּוֹךְ אֲמוּנִי עִם סִגְלָה

בּוֹאִי כָּלָה שַׁבַּת מְלֻכְתָּא

תמונת קולאג' של חלק מחייו של יהודה

אהבתו לטבע ולטיולים לא שככה עם גיוסו, הוא ביקש להמשיך ולטייל ברחבי הארץ שכה אהב כל אימת שיכול היה ואף נהג לארגן טיולים עבור חבריו לצוות. "כולנו ידענו שאם יש טיול - יהודה הוא זה שמארגן אותו" סיפרו, "בימי שישי כשכולם היו מתפזרים הביתה, הוא היה עומד בפתח החדר ושואל: 'מי בא למעיין?', זה לקח קצת זמן אבל לבסוף לא היה יום שישי בלי מעיין ונרגילה".

סיפור הנפילה

בתחילת חודש מרץ 2003 התנדב יהודה יחד עם סגן דורון
יואב לאבטח מתקן של המועצה האזורית "הר חברון"
ב"גבעת האנטנה", השוכנת כקילומטר וחצי מהיישוב מעלה
חֶבֶר. בתקרית ירי שאירעה מול כוח צה"ל סמוך נהרגו יהודה
וסגן משנה יואב דורון מאש כוחותינו שחשבו בטעות שהם
מחבלי חמאס. סמל ראשון יהודה בן יוסף נפל בעת שירותו,
ביום ט' באדר ב' תשס"ג (13.3.2003).
בן עשרים ושתיים בנפלו.
הוא הובא למנוחות בבית העלמין גבעת שאול בירושלים.
הותיר הורים וארבעה אחים.

הנצחה

לאחי היקר,
השעה 7:00,

יום חמישי ט' באדר בשעה 13:00 בצהריים. 200 קליעים
נורו עליך בעודך מאבטח על גבעה בארץ ישראל שכל כך
אהבת.

מעניין אותי מה חשבת באותם רגעים?
על אבא ואמא אולי על החברים אולי עליו אולי על הקב"ה.
אני זוכר איך כל פעם שהייתה בא הביתה הייתי יושב איתך
בגינה על כוס קפה ו TimTam (שאהבת) ומספר לך
סיפורים ושר איתך עם הגיטרה, ואני זוכר שהיינו מטיילים
בגינה שכל כך אהבת.

302
ב"ק
זאתי היקר
השעה 7:00
יום חמישי ט' באדר ה'תשס"ג
200 קליעים נורו אליך בעודך מאבטח על גבעה בארץ
ישראל שכל כך אהבת.
מעניין אותי מה חשבת באותם רגעים?
על אבא ואמא אולי על החברים אולי עלי או אולי על הקב"ה.
אני זוכר איך כל פעם שהייתה בא הביתה הייתי יושב
איתך בגינה על כוס קפה ו TimTam (שאהבת) ומספר לך
סיפורים ושר איתך עם הגיטרה, ואני זוכר שהיינו מטיילים
בגינה שכל כך אהבת.

יום שישי- ט'ו אייר פסח שני, 8:00 בבוקר 17.5.03

יהודה- האהוב בוקר טוב !

את הבוקר את היום אני פותחת בשאלה, אמא מה קרה? שאלה ששירה אחותך היקרה שאתה כל כך אהבת שואלת לאחרונה.

יהודה מאז שקיבלתי את המכתב הפרידה (לפני יומיים) ממך .

אני כל כך נרגשת, כל כך מחוברת אליך, כל כך אוהבת אותך וברקע אני שומעת שיר של אהוד בנאי בתוכנית "יומן החדשות" הפצעים עוד לא הגלידו אולי זה ישאר לעולם אולי צריך לתת לזה עוד זמן.

אולי צריך לתת לזה עוד זמן

אריק איינשטיין

מילים: אריק איינשטיין

לחן: יצחק קלפטר

החיים עוד לא חזרו למסלולם,

הפצעים עדיין לא הגלידו,

אולי זה יישאר כבר לעולם,

אולי צריך לתת לזה עוד זמן.

מה יהיה ימים יגידו

אולי צריך לתת לזה עוד זמן.

השמש הגדולה מופיעה תמיד בזמן הגשמים

גם הם בסדר, יורדים הם בעיתם

עולם כמנהגו נוהג שוקק בעצלתיים

אבל משהו בלב זועק אל השמיים

החיים עוד לא...יום אחד ראינו אור בקצה המנהרה

נקודה קטנה זוהרת מאירה באש קטנה

תקרבו לאיטנו מסרבים להאמין,

מלאכים עמדו בפתח שרים אשרי המאמין

מתי אגמול לאימי???

היום כשאמא שלי היא סבתא, וילדתה כלומר אני, כבר אמא בעצמי

שואלת אני את עצמי, האם השבתי לאימי את כל הטובה שהיטיבה עימי כל השנים, האם גמלתי לה בעד כל הטורח שטרחה ובעד על העמל שעמלה!?

תחילה הייתי קטנה, חסרת אונים, חסרת בינה.

רק בכיתי, רק דרשתי, כל היום אמרתי: תני לי, תני.

אחר כך גדלתי והייתי תמיד עסוקה, כל היום ממהרת, פעם לתנועה, פעם לחברה, להצגה, אין לי פנאי לעצמי תמיד אמרתי.

ולאמא אמרתי- את כבר שכחת ... מה את בכלל מבינה.

אחר כך בגרתי ואמרתי: הלואי שיהיה לי כבר בית משלי וילד משלי ואני אדע הכל יותר טוב ממך, אמא.

אף פעם בכל השנים, בכל הזמנים, בכל הימים, לא חשבתי עליה.

גם לא שאלתי אם קשה לה, או משעמם, או סתם מה שלומך כמו ששואלים אנשים או מכרים...

היום אני כבר גדולה מאוד, יש לי בית משלי ואני עצמי אמא ועדיין אין לי זמן, ואני

שואלת מתי אגמול לאימי???

אולי ביום שבת אחר הצהריים

אולי אקח אותה לטיול בירושלים

אולי יקנה לה מתנה בהפתעה

אולי הארוך למסיבה ביום הולדתה? אולי???

יום אחד הסתרקתי מול המראה (ואני דומה קצת לאימי) ובני הקטן עמד במיטה הקטנה וקרא:

"אמא תני לי, תני..."

הבנתי לפתע, כי לעולם לעולם לא אוכל לגמול לה על כל שעשתה למעני, כי כל שנתנה

לי, אני נותנת עכשיו לבני, ובני כשיגדל יתן הכל לילדיו, משום ששרשרת הדורות הולכת

רק קדימה ולא חוזרת לאחור.

והייתי מצד אחד שמחה ומצד שני עצובה

ובלב ניתלתה לי דמעה

אימו דבורה כתבה: "יהודה זכה לאריכות ימים, ניצל כל רגע

בחיינו לעבודת ה'. חיינו היו קודש וגילוי אור אלוקי ומתוך כך

עלה בסערה השמיימה. תהיי נשמתו צרורה באור גדול, זיכרו

עוד חי ברוחנו, בנשמתנו עד עולם.

"מדי דברי בו זכור אזכרנו עוד" (ירמיהו ל"א י"ט).

נאמה אנכור לטב

צוות תרפ

רצינו לספר עליך בכמה מילים אבל איך אפשר בכל כך מעט מילים לספר כל כך הרבה?

ג'ט

זאת היקר

המיוס'קה, הח'י, הג'הס, הנ'ע'לה, הז'מ'אן, הר'ה, הר'ה
הט'ו'י, הר'בא, הר'ג'ב'ג'ר, הר'ח'מ'א'ר, הר'ק'ח'ו'ר

זכור ממשיך אבא ארנה זאוו!!!

הס'ב

והא'פה או'א'ב |

אלו יום צב'אן, אלו יום
אלו נש'מ'ה אלו ו'א'ט'א'ט'א'ט'
ב'א'ט'א'ט'א'ט'א'ט'א'ט'א'ט'
צ'ב'ר'א'ר'ה הר'ק'ר' ש'ק'ל'א'ט'א'ט'א'ט'
ב'א'ט'א'ט'א'ט'א'ט'א'ט'א'ט'
ב'א'ט'א'ט'א'ט'א'ט'א'ט'א'ט'
ה'ט'ו'מ'ה'ט'א'ט'א'ט'א'ט'א'ט'
ח'ו'מ'ה'ט'א'ט'א'ט'א'ט'א'ט'
ז'א'ט'א'ט'א'ט'א'ט'א'ט'א'ט'

כרום זולות לבני אדם

"סביב רשעים יתהלכון כרום זלת לבני אדם"

תהילים יב, ט

מסכת ברכות כו, ע"ב
עפ"י ליקוטי מוהר"ץ, תורה סו.

עורה ישן למה נרדם

בצפון מרכז של תל אביב
חי לו עוף מוזר, דווקא איש חביב
וכל פעם שהיו מתקבצים
סביבו כמה אנשים
היו פניו משתנות לכמה גוונים,
קראו לו "כרום זולות לבני אדם"

"כרום" קרקר ברחובות של תל אביב,
ניסה את העוברים לשווא שם
להלהיב,
אבל מה לעשות
שאיש אליו כבר לא הגיב...

"כרום זולות לבני אדם"
עורה אחי, למה נרדם?

וכשהגיע "כרום"
לגיל הארבעים
גילה עצמו כאיש

לא כל כך נעים,
כי כל חייו היה
נזקק הוא לבריות.

עכשיו הוא בדרגת חושב
להיות או לא להיות
או כן להיות
או מה וכמה ואיך...

"כרום זולות לבני אדם"
עורה ישן, למה נרדם?

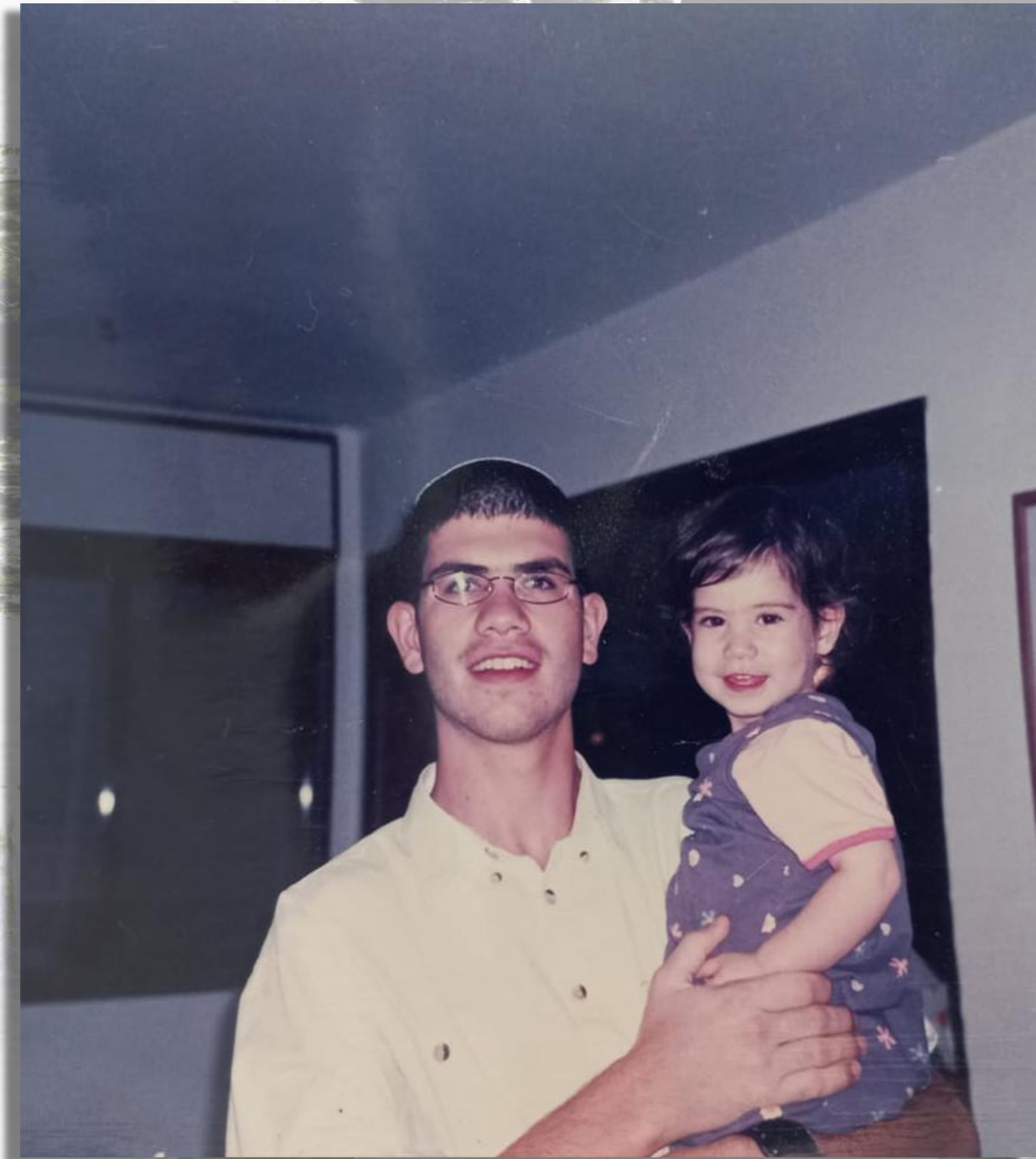
אך עדין ברחובות
של תל אביב,
יש את הקבר הזה,
של אותו
"כרום זולות לבני אדם",
עדיין יושב,
ומי שיזכה לשמוע אותו צועק:
אחי, תפסיק אחי,
אף אחד לא מסתכל עליך,
תסתכל פנימה,
יש לך לב, בן אדם,
יש בך משהו מיוחד.
בר, כן.

**"אשרי מי שגדל בתורה ועמלו בתורה ועושה נחת
רוח ליוצרו וגדל בשם טוב ונפטר בשם טוב מן**

העולם"

(ברכות יז ע"א)

מכתב לאמא

נכתב ע"י לבנה מאיר בהשראה של הכרות דמות מלבבת שרוצה לחבוק באהבה עולם שמשתקף מעיניה

נפרדנו כך בלי התראה מוקדמת,
למרות שרציתי לומר הרבה,
רציתי לומר לך כמה אני אוהב אותך.
וכמה אני מעריך אותך.
את מפעליך הרבים מיומי הראשון עד יומי
האחרון.
שנלוו ברגשות, אם עזים,
בחום לב מפעם ובכוחות בלתי נדלים.
לעיתים תהיתי בליבי על נפשך,
מלאת תעוזות ובקרבה לבן אהוב.
זכרי! שתמיד הרגשתי ולו בדברים
הפשוטים ביותר,
את אהבת אם שבליבך שלא ידעה גבולות.
וראיתי את עינייך הלכלוכיות מדע אושר.
כאשר נטעת בי ערכי אמת צרופים להאי
עלמא.
וליבי היה מתרונן ואיים להתפרץ
כאשר חיברתיני לאלוקי בנועם דבריך.
ואמירותיך ומילותייך הרכות.
חילחלו בליבי אט אט פנימה.
האמיני לי שרציתי להודות לך
שמיצור כה קטנטן גידלתיני והרביתיני
ועמדת על המשמר ועלי שמרת
באמונה בלתי פוסקת.
עד אשר עמדתי אני על המשמר,
משמר תורתך ומשמר אדמתי

אני יודע שהפרידה הכאיבה והכאב חד,
אבל דעי לך אמא שהפרידה היא לא אמיתית.
כי זאת פרידת בשרים,
אבל את איתי לנצח נצחים.
נשמותינו מחוברות חיבור של קבע.
כשם שנשמתי גמעה גמיעות אין קץ מאהבתך
כך היא ממשיכה לחוש אותה גם כעת.
היא ממשיכה ומתעצמת.
אמא אל תכעסי ואל תכבי

על הפרידה הכואבת זו לא הייתה כוונתי
ולא בשליטתי. נקראתי לישיבה של מעלה
לאחר שנתמלאה קצבת שנות חיי שהוחלט ממלכו של עולם.
אני נשלחתי למלא שליחות שהסתיימה לה ביום קורא.
אני יודע שאת יודעת ורצית אותי פה לידך פיזית
אני יודע שרצית לראות אותי,
ורצית לראות ממני עוד ועוד כי ענף המשתרג ומלבלב.
אבל אמא שם למעלה הוחלט אחרת אל נא תכאבי.
רוצה שתסלחי לי על הכל מכל,
על היום על אתמול, ועל מחר.
רוצה שתסלחי לי שביקשת "שמור על עצמך"
הבטחתי ולא קיימתי,
תאמיני לי ששמרתי.
אבל עכשיו אני שמור, אבל במקום אחר טוב יותר
טהור וקדוש.
רציתי לומר ולא אמרתי כי לא יכולתי להתעכב
היי שלום אמא
היי ברוכה
ואלוקים שבמרום ינחמך בתוך אבלי ירושלים.

דבקות הנפש בבוראה

דבורה בן יוסף

יהודה, המילים נעצרות כאשר נדרשים לכתוב ולספר עליך בלשון עבר. זוהי דרישה בעלת כוחות עצומים, המובילה אותי להשלמה מוחלטת להיעדרותך הפיזית, לאי נוכחותך השוטפת בבית, בחברה, בצבא. המילים דלות וקטנות מלהכיל. כאשר אני רוצה לספר, בפשטות, בצנעה בענווה - כי כך היית יהודה יקירי. כל סטייה או חריגה תהיה מיותרת, מוגזמת או אינה מדויקת.

בדברי אלו אנסה לתאר כאם כואבת, כאב העוצר נשימה, כאב מתמשך המלווה אותנו רגע רגע יום ולילה, וכאם מאמינה - כי עצם האירוע הקשה נעלם מהבנתנו ומהשגתנו, ואין אנו הדלים והפשוטים פה למטה מבינים וראויים לחשב ולעסוק בחשבונותיו של ה' יתברך.

אומר הרב קלכהיים ז"ל, במאמרו "הקדמת הראי"ה לשיר השירים":
שתי דרכים ראשיות נפתחות לאדם בדרכו העולה בית אל - לדבקה בו, לאהבה ויראה מפניו.

יהודה, בחרת בחיך במסלול כולו. בכל דרך בה בחרת, הן במסגרת הצבאית, הלימודית, ובבית, תמיד הקפדת להתבונן, לבקר עצמך לטהר מעשיך, תמיד נמשכת ובחרת בקדושה. בלטה מאד היכולת שלך העקביות להדבק ולבחור בטוב, בטוהר, ובקודש.

"ידעת תמיד להחזיר אותנו לדרך הישר ואם מישהו טעה, פישל או מעד, תמיד היית שם כדי להושיט לו יד" - אמרו עליך, חבריך הטובים מצוות הראל, בנבה וישי. נפש האדם משתמש בכלים אלו לגלות את עוצמותיה: המעשים שלך, יהודה אהובי, המדות והדבקות שלך בקדושה, היו בעצם כלי ביטוי לנפש הכוספת ומתאוה לבוראה. "עולם המגלה לנפש האדם את כבוד ה' - זוהי בבחינת קדוש, הנפש בגלויה העצמי, הטבעי, בדבקותה בבורא" - כותב הרב בהקדמה, ואומר "יש אהבה לשם השי"ת שהיא מצד הבריאה והודה, חסד ה' המלא עולם וטובו על בריותיו, ויש אהבה כזאת שהיא מורגשת בנפש מצד עצם הנפש לאהוב את הטוב הגמור. ואהבה זאת... כדי לצייר אותה באמת, צריכים כל הציורים הרבים והגדולים שבשיר השירים. על כן אין העולם כולו כדאי כיום שניתן בו שיר השירים לישראל" (עולת ראייה חלק ב).

יהודה, בכל דבר ודבר ראית בזיו העולם והדרו, בחסר ה' הממלא את כל העולם כולו, לא אשכח אהובי, את הדחף והעוצמות הפנימיות שבערו בך כאש - לשיפור מידותיך, גם כאשר מדובר היה בדברים הפשוטים ביותר, וכן את הרצון העז ללמוד ולהעמיק בלימוד וביראת שמים.

בימי חמישי בדרכך לחופשת סוף שבוע במהלך שירותך הצבאי, עוצר היית בדרכך לשמיעת שעור תורה מאחד מרבניך בירושלים, שיעור בענייני כוחות הנפש. העמל הרוחני, בתורה ועבודת ה' שהשקעת כדי להתקדם ולהרחיב את עולמך הפנימי, הם האמצעים אשר בנו את כוחות הנפש העצומים שהיו טבועים בך, בבחינת "טעמו וראו כי טוב ה'". בלימודך ובהשקעתך הפנימית הרחבת את חלונות נפשך לקליטת אור עליון. שיר השירים מיוסד על נקודה זו, המתגלה באהבה בתענוגים שכל עידוני עולמים הם רק נצוצים קלים מאור- "זוהר עדן נחלי תענוגיה" ... (עולות ראייה חלק ב עמ' ח).

ממכתב שהותיר יהודה לאחד מרבותיו למדנו רבות על פנימיותו. יהודה, מתאר את ההתמודדות הלא קלה במסגרת הצבאית: "הצבא זה בעצם הפגישה הראשונה שהייתה לנו עם כלל עם ישראל על כל צדדיו, אחרי שנים בהם גדלנו ב"חממה הביתית" זה אינו פשוט, ואפילו קשה ביותר, להתמודד מול כל הגירויים החיצוניים בין במחשבה בין בראייה ובדיבור או בשמיעה, ולשמור על עדינותנו היהודית" ... בסיום המכתב מבקש יהודה להודות לרב סולי ולאשתו אילנה, אשר הקדישו מזמנם היקר לאירוח אחרים, ועל דאגתם האמיתית לכל אחד במצבו הגשמי או הרוחני: "הייתם לנו כמורי דרך" ...

כל רצונו של יהודה הוא להודות מכל הלב, על הכל, בשמו ובשם כל החברים. רבים אשר סיעו ליהודה ולמשפחה בכלל, ורבים אשר שימשו כמורי דרך לכולנו. תודה על הכל, לכל אנשי החינוך, למפקדים ולרבנים אשר השרישו שורשי קדושה בבננו יהודה, ואשר תאיר את דרכנו בע"ה בעתיד, ונזכה להיזבק במידותיו בשמחה ובקדושה, ונזכה לאור חדש על ציון מאיר.

"בלע המות לנצח ומחה ה' א-להים דמעה מעל כל פנים, וחרפת עמו יסיר מעל כל הארץ כי ה' דיבר"

לא בוכה רק מתגעגע

מלכיאל בן יוסף

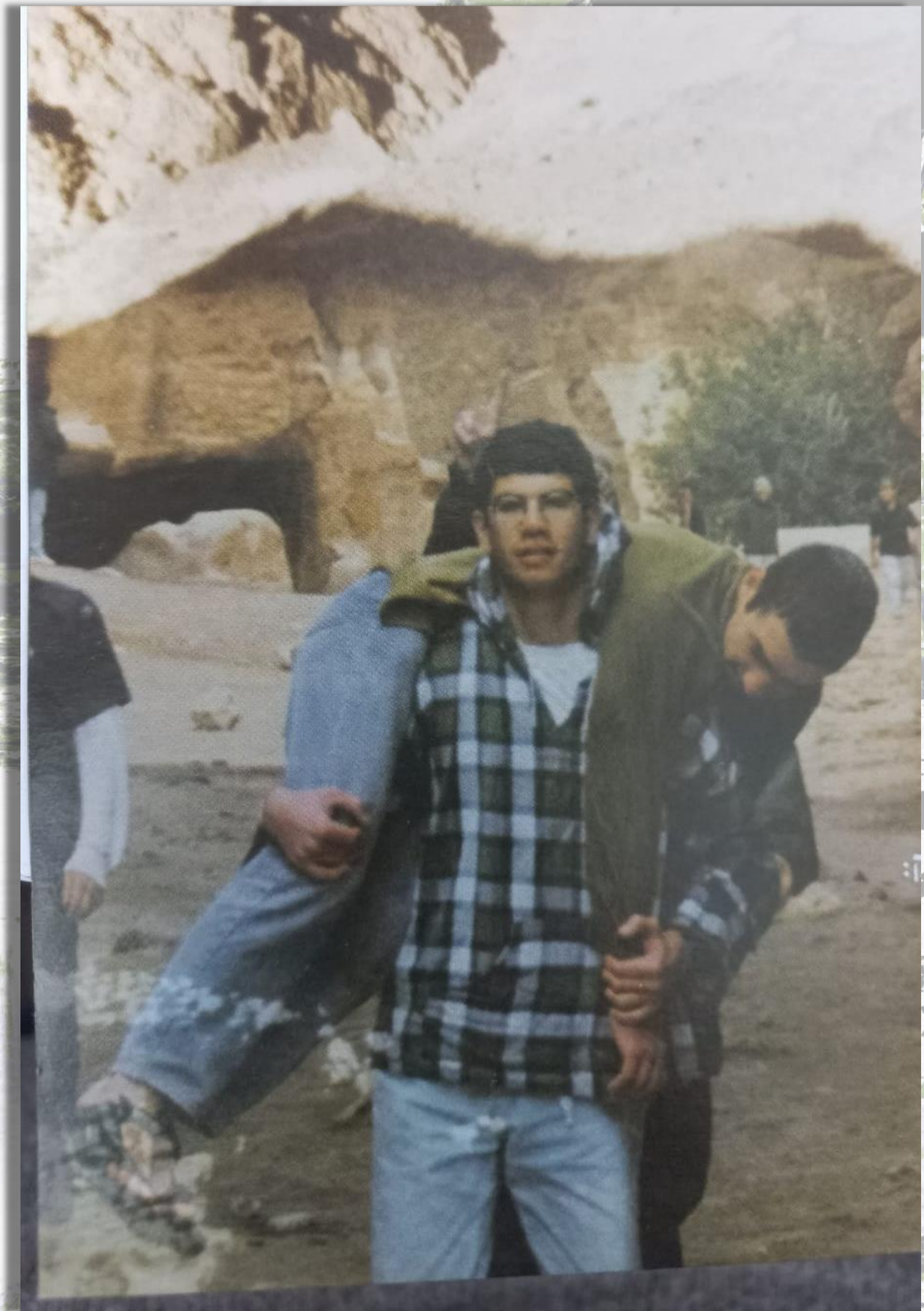
ליהודה אחי

14 שנים נהניתי אתך ולא היו לי שנים טובות מהם. אני זוכר שהיית חוזר מהצבא כל פעם, היינו יושבים ומדברים, ניגנתי לך כמה שירים: איזה שמחה הייתה לך, חיוך האומר הכל. כל יום שעובר ואתה לא אתנו הגעגועים גדלים, כל דקה שנראת כמו נצח. החיים ממשיכים יש זריחה ועוד שקיעה, אור, חושך אבל יש רגעים שהכל פתאום עוצר ואי אפשר להמשיך, קל מאוד להיות עצוב, אבל אתה כל כך היית שמח.

"השמחה" זה היה המוטו המרכזי שלך, ובטוח אני כי היית רוצה שנמשיך גם היום ולמרות שהכל באותה שמחה וקדושה שהשרשת בנו. ארץ ישראל, כן, זה מה שהיה לך בעצמות, איזו התלבטות קשה הייתה לך, אם ללכת ללמוד תורה או לבנות את הארץ הקדושה - החלטת לעלות לגבעה כי זה מה שרצית באמת. רצית לשלב לימוד עם התיישבות וחיזוק הארץ. שלוש שנים בדיוק אחרי שהלכת לצבא - נהרגת, ואנחנו עדיין מחפשים אותך ולא תופסים ולא מעכלים שזה קרה. שירה עוד לא יודעת לאן נעלמת פתאום, ומרבה לדבר ולהתגעגע אליך, יהודה אחי היקר. כל מה שה' עושה זה לטובה, ככה למדתי ממך. אתה כבר לא מצומצם בתוך הגוף שלך, ואנחנו מאמינים שאתה אתנו, רק שאנחנו לא רואים ולא שומעים. מעולם לא ראיתי חברים כל כך טובים שיש לבן אדם, שכל כך עוזרים לנו כשאתה לא פה, תומכים בכל מצב, מספרים סיפורים שמעולם לא שמענו. אנחנו מקוים שיהיה רק טוב, ולא יהיה עוד צער וניסיונות קשים כאלה, בסופו של דבר אנחנו יודעים שתיהיה תחיית המתים ואתה תחזור. אז שיהיה להתראות, בינתיים, אחי יהודה

אני לא בוכה, רק מתגעגע
אחיך האוהב מלכיאל

נ.ב הנעלים שלך במקום בשורה, גם המיטה, הבגדים במגירה, אבל הכל שקט, הכל ריק, המוזיקה כבר לא מנגנת רק הרוח החולפת נושבת.

חלומו של יהודה לאחר שחרורו היה לטייל בארץ, להתנחל ולרעות צאן, אך הוא לא זכה להגשים את חלומו.

"אתה מוצא שלושה שמות נקראו לו לאדם: אחד מה שקוראים לו אביו ואמו, אחד מה שקוראים לו בני אדם, ואחד מה שקנה הוא לעצמו. טוב מכולם -ממה שקנה הוא לעצמו".
(תנחומא, ויקהל)

עם כל נשימה שלי אני מרגיש אותך

חבר מכינה

יהודה,

מעולם -מעולם לא חשבתי, שיתכן שאחוש את לבי בכל כובדו -כמו בכל רע צועק הוא "הנני", אני כאן. לפעמים אני רוצה לצעוק עליו "די", אך הוא עושה כבשלו -כרצונו, כמו היה הוא ישות עצמאית שפועלת מבלי לשאול ראשות ובלי לקבל מרות.

עם כל נשימה שלי, יהודה, אני מרגיש אותך, הוא לא נותן לי לשכוח שהוא שם, ובייחוד עכשיו כשהבשורה הנוראה הזאת מאיימת עליו כפטיש מלמעלה שנוחת ולוחץ ומכאיב לו כל כך, אבל הפטיש הזה לא עוזב ולא מרפה ולו לרגע גם הוא ממלא את תפקידו בעולם על הצד הטוב ביותר. הלב שלי - כל כך ושביר, והוא ממש מתחנן אליו - די, תפסיק, תן לי להמשיך בדרכי, אני מי שאני, אני צו החיים, אני המעניק חיות וריגוש וטוב וטוהר בלתי נגמרים, נעלמים מעל הכל, חובק ארץ ורקיע. אני, שאוהב הכל בכל, זה אני בזכותי, אז תן לי -תן לשפע שבי לפרוץ, לדהור במרחב - להלך כעיוור בארץ ללא מכשולים (וכמה זה היה בך, יהודה)-אנא תן לי. הוא שוב חש במכה, והוא שוב מתכווץ תחתיה, מרכין ראשו משפיל עיניו, אוסף זרועותיו ומתגמד אל תוכו -הוא אף מהנהן בראשו לרגע, כי חבטת הפטיש הדפוק הזה הגיע לו -הוא יודע והוא שוב צורח בתוכו, המליחות מתפשטת וצורבת חזק בבשרו, וכל כולו רעד אין אונים -וצרחות הצער שלו מקיפות ימים וחולות -מחלחלות אל מתחת לאדמה, ונוסקות עד מעל לשמי השמיים, ומרעידות את נשמת העולם - ואז בקול ענות חלושה היא בוקעת -מן נעימה -מנגינה דקה וחרישית ואי יצרה מקצב, היא הסתלסלה והתעוותה ולפעמים גם הסתבכה בשבילים, אך ידעה, היה ברור לה, ועל כך נפשה שקטה, ואז היא שוב הגיעה אליו, היא עצרה את הפטיש לפני שהנחית שוב את מהלמותו הכבדה, ובעודה שולחת אליו מבט חבקה את הלב, כרכה את עצמה סביבו, לטפה את פצעיו ונשקה לו, הלומות הלב האטו אט אט קצבן, הפטיש לעת עתה נטע את במקומו, והיא החלה לשיר במנגינה הזאת. איש צדיק ונפלא (ששנינו אהבנו -אתה יודע מי זה) אמר לי שלמנגינה הזאת קוראים מנגינת האמת -והיא, יהודה, המנגינה שלך, והיא זאת שמושכת אותי למעלה ומחזיקה אותי. (נכתב לאחר הרבה לילות בלי שינה במהלך השבעה שלך).

יהודה -עם כל נשימה שלי אני מרגיש אותך, אני עוצם עיניים ורואה אותנו יחד -צוחקים, יושבים מעשנים נרגילה, נוסעים ברכב למעיין, לומדים במכינה, מתפעלים משירה המדהימה -שכל כך אהבת, רואה אותך מגיע אליו ואותי אלייך, רואה אותנו עם צביקי ומוזלה -צוחקים על צ'יקו לפני שבועיים -אלף תמונות חולפות במוחי, ועל הדמעות כבר אין שליטה -אני פשוט לא יכול לדמיין את הימים שלי בלעדייך, ואני מאחל לעצמי שלא אצטרך לעבור עוד דברים כאלה קשים בחיי. תדע לך שתמיד תמיד אתה איתי, בעז"ה תלווה אותי בימים הקשים והקלים -בבכי ובצחוק ... הגעגועים, האהבה הזאת, הכמיהה הבלתי נגמרת להיות איתך, יהיו בי לעולם -יהיו דבוקים בנשמתי, בעורי, בחיור, בהליכה ברחוב, בנסיעה למכינה... תמיד תמיד, הם יהיו הדבר החזק ביותר שחי בי..

תנוח בשלום אח יקר, ותשלים את כל שעות השינה החסרות שלך מהצבא. אני אוהב אותך אחי.

הרוח שבה שבח היא זו שהובילה

ספי

כד באדר ב התשס"ג

יהודה אחי היקר!
שבועיים, שבועיים עברו, אני מוצא עצמי יושב וצופה במפל הג'ילבון, וכותב
עליך -לך דברים.
אני לא יודע מאיפה להתחיל: אולי זה כמו הספד שלא אני הוא הראוי לאומר.
קטונתי!
גדולים וטובים, הראויים יותר ממני וודאי ראויים יותר לכבודך, עמדו שם באותו
הלילה וספדו לך.
ואולי דווקא בגלל זה רק עכשיו הדברים עולים על כתב.
הסביבה והנוף המקסים הנשקף מכאן, מזכירים לי את אותם הימים שהיינו
יורדים למעיינות עם החבר'ה, מטיילים יחד- את אותה אהבה ויחס שהיו לך
לארץ ישראל, ארץ קודשנו. איך היינו מתיישבים באמצע המסלול, מביטים על
הנוף וחושבים על אותם הדברים. כמו אז כן עתה, רק שעכשיו אני יושב כאן
לבדי, אתה כבר לא תהיה כאן... לא תהיה כאן לשבת מתחת למפלים השוצפים
והקרירים, לדמיין ולשתות אתה ה"תות בננה" שתמיד הזכרת, או לפתוח פק"ל
קפה שאף פעם לא שכחת להביא.
אולם המקום הזה מזכיר ואומר לי משהו הרבה יותר גדול מזה. המקום הזה
מסמל לי אותך: רם ונישא כהרים שמסביב: חי ומתחדש כצמחייה הפרוסה בכל
המדרונות והוואדיות: השמש שנראית כמחייכת מלמעלה מזכירה לי את חיוכך
התמידי -הפנימי והחיצוני, הנבוך והמבויש, הצוחק והשמח: ומים- "למה נמשלו
דברי התורה למים... לומר לך מה מה מים מניחין מקום גבוה והולכין למקום
נמוך, אף דברי תורה אין מתקיימין אלא במי שדעתו שפלה". ואתה, כמו המים,
השפלת דעתך וצמצמת עצמך, ונתת למים, לתורה, לרוח, לסובבים אותך
להיות חלק ממך, להיות מתקיימים בך.

כמו המפל לא נחלשת, לא חדלת לרגע מזרימתך החזקה והמתמדת, אף שלא פעם היו סלעים בדרך שיצרו קשיים שונים.

ברוח חזקה ואיתנה הולכת עצמך ואחרים אחרך אלה דברים שבהם אמנת יותר מכל. ממש כמו הנחה זה השקט והרחוק מעין כל, עשית את השיר ביררת ובחרת - בלי רעש, בלי לנסות למשוך תשומת לב, בצניעות ובעוונה מופלאות, המעוררות התפעלות רבה בקרב רואיהן.

פעם נתקלתי באמרה:
"אמר הילד-

רוח תזיז אבן

אבן לא תזיז רוח.

חוכמת ילדי ירושלים מקדמת - דנא.

ומקדמת - דנא

רוח תזיז אבן,

אבן לא תזיז רוח"

יהודה אחי היקר, כזה היית, לא נתת לאבן להוביל, כי ידעת שהיא לא תזיז רוח: הרוח שבך היא זו שהובילה - כי ידעת שרוח תזיז אבן! לסדקים הקטנים ולפינות הקטנות שבלב האנשים, הצלחת להגיע. האמת הפנימית שבערה בך היא זו שמשכה אותך קדימה. לא נתת לעצמך לסטות מהדברים בהם האמנת, ביררת לעצמך את הדרך ובה דבקת.

אותה אמת פנימית, חסרת הזיופים וחסרת הפשרות, האמת שמאירה את הדרך, אמת שעליה נאמר - " הוא (הקב"ה) אמת וחותרו אמת". אותו חותם - חותמו של מלך שידעת לילך בדרכיו, וידעת וזכית, באורחות חיך, לחתום בחותמו.

בשבת היינו אצלך בבית, כל החבר'ה. דיברנו, צחקנו, נזכרנו ברגעים נפלאים וכל הזמן הייתה כזאת מחשבה שאו-טו-טו תגיע, ונספר לך איך ומה שהיה. אבל אתה כבר לא תגיע - לא בסיבוב הזה...

אך לאור החיוך והשמחה, האמונה והביטחון, הצניעות והענווה, את השקט והרוגע, האמת וההתמדה שלך - בעזרת ה' נמשיך קדימה ביתר שאת וביתר עוז.

לא אשכח אותך אח יקר
בליבי תמיד אוהב ומתגעגע
ספי

רצית להיות איש פשוט, רועה צאן!

עובדיה

יהודה,

אני רוצה לכתוב לך או עליך משהו, ואני לא יודע מאיפה להתחיל. אולי על זה שהכרנו בפעם הראשונה במבחנים בבית אל, או אולי בטיול הראשון שעשינו יחד בכרמל, או ב"רגילה" הראשונה שלי שקפצתי לנוקדים לבקר. יהודה! יש לי ממך כל-כך הרבה זכרונות, את החיבוק האינסופי יחד עם ה"מה קורה צ'יקו" שהיו מלווים תמיד בחיוך גדול, איך היינו יושבים במוצ"שים אצל הרב סולי, והייתייעצויות אחד עם השני עד השעות הקטנות של הלילה. בלוויה שלך כולם דיברו על היושר ועל האמת שהיו לך. מבחינתי "אוי אומר ועושה"- זה היית אתה. רוצה ניתוח בעיינים לא מדבר יותר מידי, מברר וזהו, אפשר לסמן וי. רצית לעבוד לאחר הצבא, היית צריך כסף, אמרת לי שאתה לא רוצה סתם עבודה אלא עבודה עם אידיאלים, שדרכה תרוויח את לחמך! הפעם הראשונה שנפגשנו הייתה אצל חבר שלי ישראל בבית, אני עמדתי בפתח, ואתה התקשרת ושאלת בצחוק: "מה, לא למדת שאסור לעמוד מול פתחים? אתה רוצה לחטוף כדור?" כזה ליצן היית וכזה עמוק! את הבשורה המרה קיבלתי אחר הצהריים, וקיבלתי את ה"בום"! לא הבנתי איך כוח צה"ל הרג את יהודה שלנו ואת יואב שלנו. בלילה הגעתי להלוויה, ולא הבנתי איך אפשר ללוות אותך בפעם האחרונה, במקום ללוות אותך לחופה. לאחר השחרור לא רצית להכיר, אמרת לי שאתה לא מוכן, שאתה צריך את ההפסקה שלאחר הצבא. היית בחור רציני, שקול, לא אחד שעושה שטויות. כאב לך לראות את המצב של המדינה, איך שחיים כאן בפחד, במקום שנחיה בראש מורם. רצית להיות איש פשוט רואה צאון! למרות שלא יצא לי לדבר איתך על זה ברצינות.

קשה לי לקחת אותך, יהודה, להכניס אותך לתוך מילים, לנסות לתאר איזה אדם היית, בתוך שורה. איך אפשר את כל העוצמות שבך, להכניס בכמה דפים? ב"שבעה" ישבתי אצלך בבית, והבנתי שלא הכרתי אותך מספיק, הסיפורים של הצוות על איך שהגעת מקורס חובשים (אל תשכח איך בכית לי שקיבלת "נגב" אני ניסיתי להסביר לך איזה כבוד זה, וכנראה שסומכים עליך מאוד), ונכנסת ישר לעניינים. לסוף מסלול שלי הגעת, כל-כך שמחת בשבילי שאני מסיים.

חשבת להקים חווה. אמרת שאלישי ילמד תורה, אתה ורועי חי תעבדו, ואני אשאר בצבא ויהיה הספונסר, כזה היית, איש של עבודה! בתקופה האחרונה יש לי את התחושה שהיית בהתעלות רוחנית רצינית. התחלת לחפש מה המשבצת שהקב"ה רוצה שתהיה בה, איש אמת, לא משחק משחקים. התעניינת גם בתפקיד שלי, רצית לדעת שהכל הולך בסדר.

אח שלי גיבור, עדיין לא עברו עברו 30 יום, ואין יום שלא חשבתי עליך. היה לנו קשר כזה טוב, למרות שבדרך כלל אתה היית עסוק במבצעים ב"אגוז" ואני עם החיילים שלי. היה לך כל-כך הרבה סיפוק מזה שאתה לוחם. החלום שלך היה להוריד מחבל, והצלחת.

ב"שבעה" בפורים הגעתי אליך קצת מבושם, והבטחתי לאבא שלך שאני אוריד בשבילו וכמה. אני בטוח שאם היית שם היית מתגלגל מצחוק.

בהתחלה לא ידעתי איך נמשיך לחיות בלעדייך, אבל אין מה לעשות, חייבים להמשיך, כמו שהיינו אומרים אחד לשני "חזק קדימה".

יהודה, או "בל תוסף" כמו שקראנו לך, הלב כולו נצבט, כמעט אחרי חודש, הכאב אינו מרפא, והפצע עדיין לא התחיל להגליד, והגעגועים אליך לא פוסקים.

עכשיו שאני אומר ומתפלל שאני מאמין בתחיית המתים, אני כל-כך מחכה לזה, לראות אותך אח שלי, לקבל ממך איזה חיבוק.

היינו בחדר שלך בסוף השבעה, פתחנו את הארונות, נדהמתי לראות איזה מסודר היית, לא שמתי לב עד כמה.

בכלל, זה שאני כותב עליך בלשון עבר נראה לי מוזר, מה זה "היית", אתה עדיין איתנו, וככה תישאר לנצח, אני מבטיח אחי.

יהודה, אנחנו נשארים איתך ועם המשפחה שלך עד שתחזור. בינתיים נשתדל לחיות בדרך שבטח היית רוצה.

אח שלי גיבור - לנצח אחי, אזכור אותך תמיד. עובדיה

יהודה

עבר כבר יותר מחצי שנה מאז שנפרדת מאיתנו, ואתה לא יודע כמה אתה חסר.
תמיד נותנים את התיאור שמילים לא יכולות להכיל את עומק הדברים, אך
בעומק המילים אני אנסה.

יהודה!

התבונה שבך,

החוכמה שבך,

יכולנו לשבת שעות יחד ולדבר, להתייעץ אחד עם השני, על הצבא או על כל
נושא אחר.

חיכת כל-כך לרגע שתשתחרר מן הצבא, שתתחיל להגשים את האידיאלים
שבחוץ, הגבעה זה היה רק הראשון מביניהם.

אצלך האידיאלים התבטאו כל הזמן, גם בשבוע האחרון בצבא, בחופשת
השיחרור שקרו לך למבצע, בזמן שלאחרים אין כבר את הכוח להתנדב, נקראת
למשימה, ולא רק זה, אלא זכית להרוג את ראש החמאס בג'נין.

כזה היית יהודה!

איש של עשייה, אך לא זאת בלבד, אלא אחד שחוקר ויודע את המעשה אותו
הוא עושה.

חייל מסור בעל מוסר יהודי.

יהודה, הבעיה הגדולה של האדם זהו הזיכרון, של כאב ושל שמחה.

הכאב של השכול הוא אינו ניתן להסבר, אך לולא היה כאב גם לא היינו
מצליחים להבין מה היא שמחה.

יהודה!

אתה כל-כך חסר עכשיו, לטייל איתך ללמוד איתך,

אני מקווה לפחות, שבמקום שאתה נמצא עכשיו טוב לך.

מתגעגע,

עובדיה

מחייך לעצמי כשאני חושב על החיוך שלך

אלעד

יהודה

אני רק זוכר, שלפני כמה חודשים באת אליי לגבעה ביום שישי אחד לפני שבת עם רועי חי, היית באיתמר עם היחידה. קפצתם אליי לגבעה, ישבנו על נרגילה ועל פק"ל קפה. לפני שבוע במוצאי שבת הגעתי אליך לאנטנה. ישבת שם עם יואב, אבישי, אלישי, מודל'ה ורועי חי, ניגבתם פיתות בחומוס. וכשהגענו דפקנו על הדלת, פתחתם אותה עם הנשק עליו. אחר-כך רועי חי הוא מודל'ה סיפור שאף פעם לא הרגישו ככה, מפחיד, לבד. ישבנו, קצת דיברנו.

ביום חמישי רועי חי בא אלי, יצאנו ביחד למרעה ושמענו על זה ביחד. ישר

נזכרנו רועי חי ואני, שלפני כמה חודשים ישבנו שלושתנו בגבעה צחקנו

ודיברנו. והבנתי למה במוצאי שבת הרגשתי שאני חייב להיכנס אליך למרות

שמאוד מיהרתי, הייתי חייב לך ביקור אחרון, ורק אחר-כך ידעתי שעשינו לכם

כל-כך שמח בביקור בהמתנה שבאמצע שומקום.

אני לא יודע מה לכתוב עוד, אני רק מחייך לעצמי כשאני חושב על החיוך שלך

הוא שפתחת לנו ת'דלת. אלעד

אין טיול שלא חושבים עליך

אלישי

משפחת בן יוסף היקרה,
כשאמרו לי שיהודה נהרג, מיד עלתה לי מולי דמותו של אהרון הכהן, שני בניו מתים,
ומה הוא עושה? "וידום אהרון". כל-כך הבנתי אותו, יהודה נהרג?! מה זאת אומרת?!
אין דבר כזה, ואז אתה מבין את הדממה של אהרון הכהן, מה יש להגיד? מה אפשר
לעשות? הכל מתגמד ומתבטל, באה שתיקה-דממה שמבטאת את האינסוף,
האינסוף שבו הכל מתבטל ונעלם בכאב ופליאה אינסופיים.
ולמה אני פותח בשתיקה של אהרון? כי מאז אני רוצה להגיד לכם כל-כך הרבה, כמה
כואב לי, כמה אהבתי את יהודה, כמה אני רוצה לנחם אתכם, וכמה סיפורים יש לי
לספר לכם על יהודה, על הטיולים, החלומות, השיחות, הצחוקים, הלימודים ...
הכל... אבל כל מה שאני מצליח זה לשתוק; דממה, אינסוף, ככה גם ה' מתגלה
בעולם הרוח, הדממה שולטת.
אנשים אומרים שיהודה מת, אבל זה לא נכון. הגוף קבור מתחת לאדמה, אז מה?
"יהודה" הוא הרבה יותר מגוף, ו"יהודה" שאני הכרתי הוא מכיר חי ומשפיע. אין
מעין שהחבר'ה הולכים ולא נזכרים בו: "אחי זוכר פה יהודה היה עושה ככה. ופה
יהודה היה צוחק ככה" וכו'. אין טיול שלא חושבים עליו, ואין חווה או עז שאני רואה
ולא נזכר בו.
יהודה רצה להקים "חווה" שתיתן בית חם לנערים דתיים שנפלטו ממסגרת וכו'.
שאלתי אותו פעם: "תגיד, יהודה, יש לך כוח ללמוד פסיכולוגיה וכל הדברים
האלה?" אז הוא אמר לי: שמע אני לא צריך את כל זה. חיבוק אחד ומבט אחד של
אהבה, ובן-אדם מסודר לכל החיים".

כל-כך התאים לו לשלב בחווה אהבת הארץ והאדמה עם חיבור לעם ולתורה. שאלתי אותו פעם: "יהודה, איך אתה מעביר את הזמן במסעות ארוכים בצבא?" אז הוא ענה לי: "שמע אחי, בכל מקום אני שאני נמצא אני בודק אם זה מקום טוב להקים בו את החווה שלנו".

ברוך, דבורה, אשר, רעות, מלכיאל ושירה -אני לא מבין כלום ממה שהולך שם למעלה, אבל אני מקווה שטוב לו ושהוא מאושר. שהוא לומד תורה בחברותא עם משה רבינו ושהוא מתה עצים רבי עקיבא איך להיות רואה צאן. ובטח בכל המעיינות שם בגן עדן הוא פותח פק"ל קפה ושומרת סיפורים מהבעש"ט, כשהרב קרליבך מנגן לא בגיטרה.

יהודה בשביל זה "אח" ועכשיו אנחנו משפחה: החברים הישיבה, מהמכינה, מהצוות, מהשבט -כולנו עם כל המשפחות השכול ועם כל עם ישראל. ננסה לראות יחד את הטוב הכללי, לא לראות בעיניים אלה בנשמה, כמו רבי עקיבא שרואה שועלים והוא משחק. "מן השמיים תנוחמו"- רק בהסתכלות שמימית מתנחמים. ומחה ה' דמעה מעל כל פנים -ה' בעצמו ינגב לכם את הדמעות!

"עד מתי אבא!"
אלישי

תמיד אזכרך לטובה
רון אלון

על יהודה.

יהודה שהכרתי היה ילד, ויהודה שלא הכרתי היה מבוגר. זה המשפט החזק שהדהד לי בראש, כשחשבתי לכתוב על יהודה. חיוך שובב, צחוק מתגלגל, לכאורה לצחוק על אחרים בטון מזלזל משהו, ככה הכרתי את יהודה. הייתי אתו מספר חודשים באותו חדר, בכיתה ט', בישיבת בית אל.

ניצני הרצינות נבטו עוד באותה שנה, ומהר מאוד הבנתי שיש גם יהודה אחר שידע להיות רציני.

זה היה יהודה שאני הכרתי...

ביום שישי האחרון הרמתי טלפון לצ'יקו, חבר טוב של יהודה מהמכינה בנוקדים אמר לי- "רון-יהודה היה אחד ומהשפיצים אצלנו, פשוט נשא את השנה שלנו על הכתפיים, ברצינות שלו בלימוד". "יהודה אמר לי", מספר צ'יקו, "שהוא היה רוצה לעבוד קצת אחרי ואחרי זה לחזור ללמוד". וזה היה יהודה שלא הכרתי...

את כל החיוניות העצומה שעמדה מאחורי החיוכים שהיו לו על הפנים, הוא תירגם לעשייה, לרצינות בלימוד, ובכלל לסוג של דבקות במטרה, שהייתה כל-כך קיימת בכח כשהיה בחמישית, ושאני לא זכיתי להכיר, אלא רק לשמוע על...

יהודה, כמה חבל, כמה טראגי, אישה וילדים שהפסידו שמחת חיים שכל-כך מחיה.

משפחה עם כאב תמידי, חברים שהפסידו חבר, מאלה שכיף להיות איתם, ולא רק סביב שיחות רציניות. ולבסוף גם עולם התורה שציפה לקלוט אותך אליו, וממש לא חשוב לכמה זמן, הפסיד בחור משקיען, שרק יתנו לו קצת זמן והוא יראה לכם את כוחו.

יהודה תמיד אז ככה לטובה.

רון אלון, אופרה

הייתה לי הרגשה שאני התלמיד והוא הרב

אליהו מנדלביץ, בת עין

זה היה בערך חודשיים לפני שהשתחרר, ונפגשנו במשרד של אבא, ברוך, ויהודה על סף שחרור, מתלבט אם לחזור לישיבה או לצאת ל"גבועות". זה היה אצלו כל-כך עקרוני, כל-כך עמוק ובסיסי, זה כאילו שהוא חוקר ומחפש את שורש הוויתו בעולם. ואני בתור מתנחל שחי שם, ומודע לבעיתיות של היותנו בשטח-במישור הפרקטי, פרנסתי וכו', אז זרקתי שלדעתי לכבוש את ה"גבועות"- זה שורש הצלחתנו במלחמה הנוכחית, אבל לא כל אחד מוכן להקריב את מחיר הנוחות הפרטית ולצאת לגבעות המרוחקות כל-כך.

ויהודה ז"ל, מתוך תמימות פשוטה קבע שהוא יוצא לשם, הוא יקים שם חווה -אם אינני טועה של סוסים.

כשהייתי נפגש איתו, וגם כשהוא עבד אצלי כפועל, הייתה לי הרגשה שאני התלמיד והוא הרב. בדיעבד, אני מודה לנשמה גדולה בגוף צעיר, שתוך כדי בגרות רוצה ללמוד ולשנות את הסביבה לתורה, לארץ-ישראל, להתנחלויות, למסירות נפש פרטית ולכלל ישראלית, פשוטת צנועה ואמיתית, שגם אדם מבוגר ממנו לא יכול להתעלם ממנה וללמוד ממנה.

תוך כדי התבגרותו ושירותו הצבאי, הוא הבין ששורש בעייתנו בארץ ישראל איננה צבאית, כי אם התנקתקותנו משורשו הווייתנו הייחודית האמונית בארץ ישראל. ויהודה רצה לחבר את ההוויה הגשמית הפשוטה בארץ ישראל-ולאו דווקא כי חייל, עם התורה של עם הארץ בשטח ממש-במקום שיעשה היסטוריה.

כשיהודה בא לעבוד, לא הרגשתי שיש פה על שבא לקבל את משכורתו-ושלא כרבים אחרים-הוא חיפש משהו סגולי ומהותי בעבודת כפיים של נגרות, בניה וחוואות ארץ ישראלית. הוא ראה קדושה וחשיבות בבניית הארץ. והוא בא לעבודה עם דייקנות והתלהבות שורשית, שהשאירה עלי רושם אמיתי.

יהי רצון, שמותו של יהודה יפקח את עינינו לעניינים פשוטים אלו של התורה והארץ, ויהיו נר לרגלינו במלחמת על ארץ ישראל, שעוד נכוננו לנו.

קול דודי הנה זה בא
מודג על ההרים מקמץ על הגבעות
ועי הררים 20

להיות בשמחה תמיד

אהרון רזאל

מילים: מן המקורות

לחן: אהרון רזאל, איתן קירש וטליה קירש

בשמחה.

אז בוא נשיר-

מצווה גדולה להיות בשמחה
מצווה גדולה בשמחה תמיד
מצווה גדולה להיות בשמחה
מצווה גדולה בשמחה תמיד
בשמחה תמיד,
בשמחה תמיד,
מצווה גדולה להיות בשמחה
תמיד.

זה לא כל כך פשוט, להיות תמיד
בשמחה.

נסה בשעת עצבות,

למצוא בעצמך

איזה דבר טוב שעשית, למישהו

באחוה

וזה כבר סיבה טובה לרקוד בלי

הפסקה

מצווה גדולה להיות בשמחה
שמחה גדולה להיות במצווה
מצווה גדולה להיות בשמחה
שמחה גדולה להיות בשמחה
בשמחה תמיד,
בשמחה תמיד,
מצווה גדולה להיות בשמחה
תמיד.

מצווה גדולה להיות בשמחה
מצווה גדולה בשמחה תמיד
מצווה גדולה להיות בשמחה
מצווה גדולה בשמחה תמיד
בשמחה תמיד,
בשמחה תמיד,
מצווה גדולה להיות בשמחה
תמיד.

אז בוא נשיר-

מצווה גדולה להיות בשמחה
מצווה גדולה בשמחה תמיד
מצווה גדולה להיות בשמחה
מצווה גדולה בשמחה תמיד
בשמחה תמיד,
בשמחה תמיד,
מצווה גדולה להיות בשמחה
תמיד.

כל אחד צריך,

להיות תמיד בשמחה

נכון שאפשר להיות, במרה שחורה

אך אם נדע תמיד לקחת,

הכל באהבה -

נרגיש איך שהלב מתמלא

מצוה גדולה להיות בשמחה תמיד, ולהתגבר להרחיק העצבות והמרה שחרה בכל כחו.

וכל החולאת הבאין על האדם – כלם באין רק מקלקול השמחה. כי יש עשרה מיני נגינה שהם בחינת שמחה, כמו שכתוב: "עלי עשור וכו' כי שמחתני יי בפעלך" (תהלים צב). ואלו י' מיני נגינה באין בתוך עשרה מיני דפקין והם מחיין אותן, (עיין תיקון סט דף קה) ועל כן כשיש קלקול ופגם בהשמחה – שהיא בחינת י' מיני נגינה – על ידי זה באין חולאת מן הי' מיני דפקין, שנתקלקלן על ידי קלקול הי' מיני נגינה שהם השמחה כנ"ל. כי כל מיני חולאת כלולים בי' מיני דפקין, וכן כל מיני נגונים כלולים בי' מיני נגינה, וכפי קלקול השמחה והנגון כן בא חולאת כנ"ל. וגם חכמי הרופאים האריכו בזה שכל החולאת על ידי מרה שחרה ועצבות והשמחה היא רפואה גדולה.

ולעתיד תתגדל השמחה מאד ועל כן אמרו רבותינו זכרונם לברכה (ירושלמי סכה פרק לולב וערבה ובמדרש רבה שמיני פרשה יא). עתיד הקדוש ברוך הוא להיות ראש חולה לצדיקים לעתיד לבוא דהינו שיעשה מחול לצדיקים, והוא יתברך יהיה ראש חולה כי שכינה למעלה מראשותיו של חולה כמו שדרשו רבותינו, זכרונם לברכה (נדרים מ), שנאמר: "ה יסעדנו על ערש דוי" כי אין להחולה שום חיות, רק השכינה מחיה אותו ולעתיד על ידי השמחה יתתקן כל החולאת כנ"ל ואז יהיה השם יתברך ראש חולה, דהינו ראש המחול כנ"ל כי השמחה היא בחינת תקון החולה כנ"ל ובשביל זה נקראין השמחה והרקודין חולה כנ"ל כי הם תקון החולאת כנ"ל. והכלל, שצריך להתגבר מאד בכל הכחות להיות אך שמח תמיד כי טבע האדם למשך עצמו למרה שחרה ועצבות מחמת פגעי ומקרי הזמן וכל אדם מלא יסורים על כן צריך להכריח את עצמו בכח גדול להיות בשמחה תמיד ולשמח את עצמו בכל אשר יוכל ואפלו במלי דשטותא אף שגם לב נשבר הוא טוב מאד עם כל זה הוא רק באיזו שעה וראוי לקבע לו איזה שעה ביום לשבר לבו ולפרש שיחתו לפניו יתברך, כמובא אצלנו אבל כל היום כלו צריך להיות בשמחה כי מלב נשבר בקל יכולין לבוא למרה שחרה יותר מאשר יכולין לכשל על ידי שמחה, חס ושלום לבוא לאיזה הוללות, חס ושלום כי זה קרוב יותר לבוא מלב נשבר למרה שחרה על כן צריך שיהיה בשמחה תמיד רק בשעה מיחדת יהיה לו לב נשבר

חוויות מכתיבת האלבום

דבר התלמידים

שלין סרצו: הפגושה עם ההורים הייתה לי מאוד משמעונית ושמחתי לעשות את המסע של אלבום ההנצחה, זה היה דבר מאוד מקצועי. זו הייתה חוויה מאוד קשה, לא פשוטה לפגוש את הכאב, אני מאוד שמח מהשתתפות שלי במפעל ההנצחה של החייל.

שלין מסקלצו: זה היה ממש מעניין לשמוע סיפורים מהמשפחה ובאמת להכיר את מי שאנחנו עושים עליו עבודה יותר לעומק. היה כוף לכתוב את האלבום ולערוך אותו ביחד כולם ולדבר על הסיפורים ביחד.

דבי מנצור: להציע את עצמי לעסוק בהנצחת חלל צה"ל הייתה משימה נפשית לא פשוטה, חששתי מאוד מהיכולת הנפשית שלי, אבל לתדהמתי גיליתי כוחות נפש שלא הכרתי עד היום, הפגישה עם ההורים ועם התלמידים העצימה את ידיעותי. לגלות נערים שכל כך מסורים לפרוייקט באמת מתוך ידיעה ללמוד, לגלות ולדעת.

להכיר דרך הסיפורים גיבורים שאהבו את ארץ ישראל והגנו עליה בכל מחיר. להכיר משפחות שפתאום הפכו להיות המשפחות של כולנו הכאב העצום וכוחות הנפש הגדולים ביותר.

תודה לנערים המקסימים שליו סרצי ושליו מסקלצי על הרצינות על הנכונות והמסירות להכין ספר זה. תודה להורים של יהודה בן יוסף ז"ל שפתחו את ליבם וסיפרו שוב את הסיפור הכי קשה של חייהם, הלוואי ונוכל להמשיך לעזור לכם להפיץ את סיפורו של יהודה בן יוסף ז"ל